

'Al nostre país molta gent renega dels grups 'indies' quan aquests creixen'

MARTA PALLARÈS GIRONA

Encarnen com cap altre grup del país l'espinós debat entre què és alternatiu i què comercial: si ser indie és comptar amb un segell propi i prendre totes les decisions, i ser comercials un èxit de vendes, Vetusta Morla demostra que ambdues facetes poden conviure sense problemes. I feliçment. Al marge de polèmiques, el cert és que serà difícil per a cap àlbum nacional superar l'expectació de la publicació el passat maig de Mapas, el segon àlbum dels madrilenys. Saltant d'un costat a altre de l'Atlàntic, l'extenuant gira de presentació del nou disc els portarà demà a una Mirona que es preveu plena a vessar.

L'expectació creada entorn a Mapas era enorme; només cal veure l'enrenou al voltant del llençament. Van sentir pressió?

Ens vam prendre el 2010 com un període de calma per assentar tot el que ens havia passat els dos anys anteriors, i aturar-nos pel que fa a concerts i promoció. Això ens va permetre centrar-nos en el nou disc, i estar tranquils per compondre'l i enregistrar-lo. Va ser quan es va acostar la data del llençament i vam dir que teníem un nou treball entre mans quan ens vam adonar que hi havia aquesta expectació.

Han dit que Mapas no és un treball tan metafòric com Un lugar en el mundo, però les lletres segueixen sent críptiques. És una "marca de la casa"?

És la manera que tenen d'expressar-se els dos lletristes del grup, que ja escrivien abans de Vetusta. Els agrada jugar amb les metàfores i significats oberts, però sí crec que ara hi ha cançons que parlen de coses més concretes.

Però tot i la complexitat de les lletres, primen l'emoció per damunt de la perfecció formal. Potser el pop sigui això.

Crec que sí, és el que busquem gairebé tots quan escoltem música: l'emoció. Tant si ho fem a través de les lletres, generant certs records, com de les notes.

Una de les decisions que van prendre va ser gravar en analògic, sense pistes independents.

Volíem reflectir la vitalitat de la música en directe, perquè sempre hem estat persones de tancar-se al local d'assaig i de concerts; aquesta és la satisfacció de tocar tots junts, sonant alhora. I a banda, volíem que el so tingués aquest punt d'orgànic, de "gra", que només es pot aconseguir amb l'analògic.

No van trobar discogràfica per a Un día... ; però amb l'increïble èxit d'aquell debut, el sorprenent és que tampoc tinguessin ofertes en ferm per al nou treball.

No, la veritat és que ningú no ens va cridar a cap despatx per proposar una reunió oficial, amb una proposta sobre la taula; tot va quedar en converses informals. Però estem molt satisfets amb el nostre segell, "Pequeño salto mortal", i la infraestructura que hi hem creat, on cadascú s'encarrega d'una part molt concreta, ens funciona molt bé.

I els permet decidir, per exemple, que cap cançó seva sonarà en un anunci publicitari.

Hem tingut l'enorme sort de situar-nos en una situació privilegiada dins el mercat, i ens ho podem permetre. Però encara que no hi fóssim, tenim clar que fem música per satisfacció i per gaudi; no voldríem usar-la per al benefici d'una marca comercial. No ens agrada quan ho fa algú altre, així que molt menys ho farem amb la nostra música!

Quan un projecte com el seu entra per la porta gran, la crisi s'acusa més o menys, ni que sigui proporcionalment?

Si tot això ens hagués passat fa quinze anys, hauria tingut una dimensió major; però tenint en compte la situació, ens considerem afortunats d'haver augmentat els aforaments dels concerts. És clar que tothom s'hi pensa més a l'hora de comprar una entrada o un disc, però en el nostre cas hi segueix havent un creixement, tot i que no sigui tan acusat. No ens queixem gens!

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/cultura/2011/10/20/nostre-pais-molta-gent-renega-dels-grups-indies-aquests-creixen/523661.html?utm_source=rss